

Денчо Марчевски

Сълзи

Илия предпазливо натисна бравата и влѣзе въ кѣщи. Никой не го видѣ. Баща му работѣше въ дюкяна, а майка му и слугинята още не бѣха се върнали отъ пазарѣ. Надникна въ гостната и отстѣпи изтрѣпналъ: отъ огледалото го погледна височко момче съ раздърпано палто и скѣсана риза. Чантата съ книгитѣ бѣше опръскана съ калъ. Кални бѣха и колѣнетѣ му.

— Ами сега?

Озърна се плахо и забърза къмъ готварницата. Ще се измие, ще се почисти. После ще седне да учи физика. Дано поправи двойката, а то. . .

Следъ половинъ часъ майката надникна въ детската стая.

— Какво правишъ, Илия?

— Уча, мамо!

— Наближава време за обѣдъ. Скоро ще те пови-
камъ.

Майката посегна да затвори вратата, но Илия бързо скочи,

— Мамо!

— Какво искашъ?

— Дай ми тридесетъ лева!

— Толкова пари! За какво ти трѣбватъ?

— Трѣбватъ ми!

— Но нали наскоро ти дадохъ десетъ лева? Дори
още не съмъ казала на бащи ти.

— И сега нѣма да му кажешъ!